

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การขอคืนรถยนต์ของกลางโดยเจ้าของกรรมสิทธิ์ผู้สุจริตในกรณี
ที่มีการเปรียบเทียบงดการฟ้องร้องตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

กรมศุลกากรได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๕๐๓/๔๔๑๕ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๖ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า ตามที่กรมศุลกากรได้ขอหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับการคืนรถยนต์ของกลางในคดีความผิดตามกฎหมายศุลกากรที่ถูกโจรกรรมมาจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ผู้สุจริตในต่างประเทศแล้วมีผู้ลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักร ภายหลังเจ้าของกรรมสิทธิ์ได้ยื่นคำร้องขอคืนรถยนต์ดังกล่าว กรมศุลกากรจะส่งคืนรถยนต์ของกลางดังกล่าวให้แก่เจ้าของหรือผู้มียุติบัตรหรือไม่ อย่างไร และกงสุลมาเลเซียประจำจังหวัดสงขลาต้องคืนแทนเจ้าของได้หรือไม่ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้แจ้งผลคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) โดยสรุปความได้ว่า เมื่อกรมศุลกากรเห็นว่า เจ้าของกรรมสิทธิ์เป็นผู้สุจริตไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิด เจ้าของกรรมสิทธิ์เป็นผู้ถูกระงับการดำเนินคดี กรมศุลกากรจึงมีอำนาจส่งคืนรถยนต์ของกลางดังกล่าวได้ เนื่องจากไม่มีเหตุที่จะยึดหน่วงไว้ตามกฎหมาย และกงสุลมาเลเซียประจำจังหวัดสงขลาสามารถยื่นคำร้องขอคืนรถยนต์ที่ถูกโจรกรรมในประเทศมาเลเซียแล้วมีการลักลอบนำเข้ามาในประเทศไทยแทนเจ้าของกรรมสิทธิ์หรือผู้มียุติบัตรซึ่งเป็นชาวมาเลเซียได้

กรมศุลกากรมีประเด็นปัญหาเพิ่มเติมว่า คดีที่มีผู้ต้องหาได้กระทำความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรตามมาตรา ๒๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ หรือความผิดฐานรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของลักลอบหนีศุลกากร มาตรา ๒๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ และผู้ต้องหาขอทำความตกลงระงับคดีในชั้นศุลกากรโดยยินยอมชำระค่าปรับและยกรถยนต์ของกลางให้เป็นของแผ่นดิน หรือยกรถยนต์ของกลางให้เป็นของแผ่นดิน และอธิบดีกรมศุลกากรหรือคณะกรรมการเปรียบเทียบงดการฟ้องร้องตามมาตรา ๑๐๒ หรือมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ แล้วแต่กรณี ได้รับทำความตกลงระงับคดีกับผู้ต้องหานั้นโดยการรับชำระค่าปรับและรับรถยนต์ของกลางไว้เป็นของแผ่นดิน ซึ่งถือว่าเป็นอันยุติ เป็นผลให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปตามมาตรา ๓๔ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงไม่อาจยกคดีขึ้นพิจารณาใหม่ได้ตามแนวคำวินิจฉัยของคณะกรรมการกฤษฎีกาในเรื่องเสร็จที่ ๔๘/๒๕๓๑ ต่อมาภายหลังปรากฏข้อเท็จจริงว่ารถยนต์ของกลางที่กรมศุลกากรรับไว้เป็นของแผ่นดินนั้น เป็นรถยนต์ที่ถูกโจรกรรมมาจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ผู้สุจริต กรมศุลกากรจึงขอหารือในประเด็นดังต่อไปนี้

๑. เมื่อกรมศุลกากรไม่ทราบข้อเท็จจริงว่ารถยนต์ของกลางเป็นทรัพย์สินที่ถูกโจรกรรมมาจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ผู้สุจริตจนกระทั่งการระงับคดีในชั้นศุลกากรเสร็จสิ้นแล้ว รถยนต์ของกลาง

ได้ตกเป็นของแผ่นดินตามกฎหมาย อธิบดีกรมศุลกากรหรือคณะกรรมการเปรียบเทียบงดการฟ้องร้องจะหยิบยกข้อเท็จจริงที่ปรากฏภายหลังขึ้นมาพิจารณาเพื่อยกเลิกหรือเพิกถอนการระงับคดีได้หรือไม่ อย่างไร

๒. เจ้าของกรรมสิทธิ์ได้มายื่นคำร้องขอคืนรถยนต์ต่อกรมศุลกากรภายหลังคดีระงับไปแล้ว กรมศุลกากรจะสามารถส่งมอบรถยนต์ที่ตกเป็นของแผ่นดินแล้วคืนให้แก่เจ้าของได้หรือไม่ อย่างไร หากต้องคืนรถยนต์ซึ่งเป็นของแผ่นดินให้แก่เจ้าของกรรมสิทธิ์จะมีผลกระทบต่อการระงับคดีที่ได้ยุติไปแล้วหรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมศุลกากร โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมศุลกากร) ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ในคดีความผิดเกี่ยวกับศุลกากรที่สามารถเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้องได้ตามมาตรา ๑๐๒ และมาตรา ๑๐๒ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ นั้น หากผู้ต้องหายินยอมและใช้ค่าปรับ อธิบดีกรมศุลกากรหรือคณะกรรมการอาจงดการฟ้องร้องอันเป็นผลค้ำกันผู้กระทำความผิดในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดนั้นได้ ซึ่งการดำเนินการเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้องดังกล่าว อธิบดีกรมศุลกากรได้ออกคำสั่งทั่วไปกรมศุลกากร ที่ ๑๐/๒๕๕๔ เรื่อง แก้อไข เพิ่มเติมประมวลระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับเกณฑ์การเปรียบเทียบงดการฟ้องร้องตามพระราชบัญญัติศุลกากร ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติทั่วไปในเรื่องอัตราค่าปรับและให้ผู้ต้องหาของส่วนที่ผิดให้เป็นของแผ่นดิน

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาข้อหารือดังกล่าวแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง เห็นว่า โดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้เคยให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๖๐๙/๒๕๕๒^๑ สรุปความได้ว่า หากข้อเท็จจริงปรากฏว่า รถยนต์ของกลางที่กรมศุลกากรริบมานั้นเป็นทรัพย์สินที่ถูกโจรกรรมมาจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ผู้สุจริต ย่อมถือว่าเจ้าของรถยนต์ได้ถูกกระทำละเมิดมาแต่ต้น และมีสิทธิติดตามเอาคืนซึ่งรถยนต์ของกลางที่ถูกโจรกรรมไปตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๓๓๖^๒ ประกอบกับมาตรา ๑๓๒๗^๓ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

^๑ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การขอคืนรถยนต์ของกลางที่ถูกยึดไว้ในกระบวนการทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๑๐๑๖ ลงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๒ มาตรา ๑๓๓๖ ภายในบังคับแห่งกฎหมาย เจ้าของทรัพย์สินมีสิทธิใช้สอยและจำหน่ายทรัพย์สินของตนและได้ซึ่งดอกผลแห่งทรัพย์สินนั้น กับทั้งมีสิทธิติดตามและเอาคืนซึ่งทรัพย์สินของตนจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ และมีสิทธิขัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้าเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้นโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

^๓ มาตรา ๑๓๒๗ ภายในบังคับแห่งกฎหมายอาญา กรรมสิทธิ์แห่งสิ่งใด ๆ ซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือได้มาโดยการกระทำความผิด หรือเกี่ยวกับการกระทำความผิดโดยประการอื่น และได้ส่งไว้ในความรักษาของกรมในรัฐบาลนั้น ท่านว่าตกเป็นของแผ่นดิน ถ้าเจ้าของมิได้เรียกเอาภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่ง หรือถ้าได้ฟ้องคดีอาญาต่อศาลแล้วนับแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด แต่ถ้าไม่ทราบตัวเจ้าของ ท่านให้ผ่อนเวลาออกไปเป็นห้าปี

ถ้าทรัพย์สินเป็นของเสียง่าย หรือถ้าหน่วงช้าไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหายหรือค่าใช้จ่ายจะเกินส่วนกับค่าของทรัพย์สินนั้นไซ้ ท่านว่ากรมในรัฐบาลจะจัดให้เอาออกขายทอดตลาดก่อนถึงกำหนดก็ได้ แต่ก่อนที่จะขายให้จัดการตามควรเพื่อบันทึกรายการอันเป็นเครื่องให้บุคคลผู้มีสิทธิจะรับทรัพย์สินนั้นอาจทราบว่าเป็นทรัพย์สินของตนและพิสูจน์สิทธิได้ เมื่อขายแล้วได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใดให้ถือไว้แทนตัวทรัพย์สิน

การที่กรมศุลกากรไม่ทราบข้อเท็จจริงว่ารถยนต์ของกลางเป็นทรัพย์สินที่ถูกโจรกรรมมาจากเจ้าของกรรมสิทธิ์ผู้สุจริต และผู้ต้องหาที่กระทำความผิดตามมาตรา ๒๗^๕ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ หรือความผิดฐานรับไว้ด้วยประการใด ๆ ซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของลักลอบหนีศุลกากรตามมาตรา ๒๗ ทวิ^๖ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช ๒๔๖๙ ได้ขอทำความตกลงโดยยินยอมชำระค่าปรับตามมาตรา ๑๐๒^๖ หรือมาตรา ๑๐๒ ทวิ^๗ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากรฯ และยกรถยนต์ของกลางให้เป็นของแผ่นดิน จะมีผลอย่างไร นั้น เห็นว่า การกำหนดให้บุคคลใดถ้าจะต้องถูกฟ้องร้องตามพระราชบัญญัติดังกล่าว หากบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลงหรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามที่อธิบดีกรมศุลกากรจะเห็นสมควรแล้ว อธิบดีกรมศุลกากรย่อมมีอำนาจงดการฟ้องร้องได้ตามมาตรา ๑๐๒ และการกำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบ

^๕ มาตรา ๒๗ ผู้ใดนำหรือพาของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่ยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในพระราชอาณาจักรสยามก็ดี หรือส่ง หรือพาของเช่นว่านี้ออกไปนอกพระราชอาณาจักรก็ดี หรือช่วยเหลือด้วยประการใด ๆ ในการนำของเช่นว่านี้เข้ามา หรือส่งออกไปก็ดี หรือย้ายถอนไป หรือช่วยเหลือให้ย้ายถอนไปซึ่งของดังกล่าวนี้จากเรือกำปั่น ท่าเทียบเรือ โรงเก็บสินค้า คลังสินค้า ที่มั่นคง หรือโรงเก็บของโดยไม่ได้รับอนุญาตก็ดี หรือให้ที่อาศัยเก็บ หรือเก็บ หรือซ่อนของเช่นว่านี้ หรือยอม หรือจัดให้ผู้อื่นทำการเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการขนหรือย้ายถอน หรือกระทำการอย่างใดแก่ของเช่นว่านี้ก็ดี หรือเกี่ยวข้องด้วยประการใด ๆ ในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงการเสียค่าภาษีศุลกากร หรือในการหลีกเลี่ยง หรือพยายามหลีกเลี่ยงบทกฎหมายและข้อจำกัดใด ๆ อันเกี่ยวแก่การนำของเข้า ส่งของออก ขนของขึ้น เก็บของในคลังสินค้า และการส่งมอบของโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาล ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่จะต้องเสียสำหรับของนั้น ๆ ก็ดี หรือหลีกเลี่ยงข้อห้าม หรือข้อจำกัดอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี สำหรับความผิดครั้งหนึ่ง ๆ ให้ปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือจำคุกไม่เกินสิบปี หรือทั้งปรับทั้งจำ

^๖ มาตรา ๒๗ ทวิ ผู้ใดช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับไว้โดยประการใดซึ่งของอันตนรู้ว่าเป็นของที่ยังมิได้เสียค่าภาษี หรือของต้องจำกัด หรือของต้องห้าม หรือที่เข้ามาในราชอาณาจักรโดยยังมิได้ผ่านศุลกากร โดยถูกต้องก็ดี หรือเป็นของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อจำกัดหรือข้อห้ามอันเกี่ยวแก่ของนั้นก็ดี มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับเป็นเงินสี่เท่าราคาของซึ่งได้รวมค่าอากรเข้าด้วยแล้ว หรือทั้งจำทั้งปรับ

^๖ มาตรา ๑๐๒ ภายในบังคับแห่งมาตรา ๑๐๒ ทวิ ถ้าบุคคลใดจะต้องถูกฟ้องตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมและใช้ค่าปรับ หรือได้ทำความตกลง หรือทำทัณฑ์บน หรือให้ประกันตามที่อธิบดีจะเห็นสมควรแล้ว อธิบดีจะงดการฟ้องร้องเสียก็ได้ และการที่อธิบดีงดการฟ้องร้องเช่นนี้ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มผู้กระทำความผิดนั้น ในการจะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

ในกรณีความผิดเกี่ยวกับอากรเล็ก ๆ น้อย ๆ จะออกกฎกระทรวงมอบอำนาจให้พนักงานสอบสวนทำการเปรียบเทียบปรับ และงดการฟ้องร้องก็ได้

ในกรณีที่อธิบดีเห็นสมควรที่จะฟ้องบุคคลใดฐานกระทำความผิดหรือยื่นคำสาแดง หรือบันทึกเรื่องราว ซึ่งเป็นความเท็จหรือเป็นความไม่บริบูรณ์ หรือเป็นความชักพาให้ผิดหลงในรายการใด ๆ หรือฐานหลีกเลี่ยงหรือพยายามหลีกเลี่ยงด้วยประการใด ๆ บรรดาการเสียอากรตามจำนวนที่ควรต้องเสีย หรือการกักตุนหรือการห้ามให้อธิบดีบันทึกความเห็นว่า เป็นเพราะเหตุใดจึงควรฟ้องผู้กระทำความผิด

^๗ มาตรา ๑๐๒ ทวิ สำหรับความผิดตามมาตรา ๒๗ มาตรา ๓๑ มาตรา ๓๖ และมาตรา ๔๖ และความผิดตามมาตรา ๕ มาตรา ๕ ทวิ และมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๐ ถ้าราคาของกลางรวมค่าอากรเข้าด้วยแล้วเกินกว่าสี่แสนบาท ให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการ ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนกรมศุลกากร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่จะเปรียบเทียบและงดการฟ้องร้อง และการที่คณะกรรมการงดการฟ้องร้องเช่นนี้ ให้ถือว่าเป็นอันคุ้มกัน ผู้กระทำความผิดนั้นในการที่จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดอันนั้น

และงดการฟ้องร้องสำหรับความผิดเกี่ยวกับการลักลอบหนีศุลกากรได้ตามมาตรา ๑๐๒ ทวิ^๘ นั้น เป็นการวางหลักเกณฑ์ในส่วนการเปรียบเทียบตามกฎหมาย ซึ่งมีผลให้คดีอาญาเล็กน้อยตาม มาตรา ๓๗ (๔)^๙ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับ ตามมาตรา ๓๙ (๓)^{๑๐} แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

การที่อธิบดีกรมศุลกากรได้มีการออกคำสั่งทั่วไปกรมศุลกากร^{๑๑} โดยกำหนดให้ ผู้ต้องหาต้องชำระค่าปรับตามค่าเปรียบเทียบและยังได้กำหนดเพิ่มเติมให้ผู้ต้องหาตกลงยินยอม ยกของกลางให้เป็นของแผ่นดินอีกด้วยนั้น เป็นเพียงแนวทางปฏิบัติในการเปรียบเทียบโทษทางอาญา แต่โดยที่โทษทางอาญาที่ได้เปรียบเทียบตามมาตรา ๑๐๒^{๑๒} และมาตรา ๑๐๒ ทวิ มีเพียงโทษปรับ โดยมีได้รวมถึงการยกของกลางให้เป็นของแผ่นดิน การทำความตกลงยกของกลางให้เป็นของแผ่นดิน ตามข้อหาหรือนี้จึงมิใช่การเปรียบเทียบโดยลงโทษริบทรัพย์สิ้นตามประมวลกฎหมายอาญา ดังนั้น หากผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามค่าเปรียบเทียบของเจ้าหน้าที่แล้วย่อมมีผลให้คดีอาญาเล็กน้อย ผู้ต้องหาที่กระทำความผิดฐานลักลอบหนีศุลกากรตามมาตรา ๒๗ ทวิ^{๑๓} จึงได้รับความคุ้มครองในการ จะถูกฟ้องร้องต่อไปในกรณีแห่งความผิดนั้นตามมาตรา ๑๐๒ หรือมาตรา ๑๐๒ ทวิ แล้วแต่กรณี ซึ่งมี ผลให้คดีอาญาเล็กน้อยตามมาตรา ๓๗ (๔) และมีผลให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับตามมาตรา ๓๙ (๓) อธิบดีกรมศุลกากรหรือคณะกรรมการจึงไม่อาจยกเรื่องเกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้นขึ้นมาพิจารณา ได้อีก ส่วนการที่ปรากฏข้อเท็จจริงในภายหลังว่า รถยนต์ของกลางซึ่งผู้ต้องหาตกลงยินยอมให้เป็น ของแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าของผู้สุจริตและมีได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด การตกลงยกรถยนต์ให้เป็นของแผ่นดินจึงไม่อาจกระทำได้ กรมศุลกากรจึงเพียงรับรถยนต์ไว้ ครอบครองแทนเจ้าของที่แท้จริงตามหน้าที่ทางราชการเท่านั้น

ด้วยเหตุผลดังกล่าว กรมศุลกากรจึงสามารถส่งมอบรถยนต์คืนให้แก่เจ้าของ กรรมสิทธิ์ที่แท้จริงตามมาตรา ๑๓๓๖^{๑๔} แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ ทั้งนี้ การร้องขอ คืนรถยนต์ดังกล่าวต้องกระทำภายในกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๓๒๗^{๑๕} แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์

^๘ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๗, ข้างต้น

^๙ มาตรา ๓๗ คดีอาญาเล็กน้อยได้ ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๔) ในคดีซึ่งเปรียบเทียบได้ตามกฎหมายอื่น เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามค่าเปรียบเทียบ ของพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว

^{๑๐} มาตรา ๓๙ สิทธินำคดีอาญามาฟ้องระงับไปดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๓) เมื่อคดีเล็กน้อยตามมาตรา ๓๗

ฯลฯ

ฯลฯ

^{๑๑} คำสั่งทั่วไปกรมศุลกากร ที่ ๑๐/๒๕๕๔ เรื่อง แก้ไข เพิ่มเติมประมวลระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับ เกณฑ์การเปรียบเทียบงดการฟ้องร้องตามพระราชบัญญัติศุลกากร ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

^{๑๒} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๖, ข้างต้น

^{๑๓} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๕, ข้างต้น

^{๑๔} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^{๑๕} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

ประเด็นที่สอง เห็นว่า เมื่อได้วินิจฉัยในประเด็นที่หนึ่งแล้วว่า โทษทางอาญาที่ได้เปรียบเทียบตามมาตรา ๑๐๒^{๑๖} และมาตรา ๑๐๒ ทวิ^{๑๗} มีเพียงโทษปรับ โดยมีได้รวมถึงการยกของกลางให้เป็นของแผ่นดิน การทำความตกลงยกของกลางให้เป็นของแผ่นดินมิใช่การเปรียบเทียบ โดยลงโทษริบทรัพย์สืบตามประมวลกฎหมายอาญา ดังนั้น การที่กรมศุลกากรคืนรถยนต์ให้แก่เจ้าของกรรมสิทธิ์ผู้สุจริตในภายหลัง จึงไม่มีผลกระทบต่อคดีอาญาที่ได้ระงับไปแล้วโดยการเปรียบเทียบแต่อย่างใด

(นายอัษฎพร จารุจินดา)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มิถุนายน ๒๕๕๖

^{๑๖} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๖, ข้างต้น

^{๑๗} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๗, ข้างต้น